

ИЗРАЗЪ

25-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 1. IV. 1925 г. СОФИЯ

1927

Печатница Д. М. Златевъ

РУСЕ

ИЗРАЗЪ

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление.

Изпитайте упражненията „Сила жива изворна
25-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 1. IV. 1925 г. СОФИЯ
устигата и Мусала“.

Ще се спра върху думитъ „изразъ, изражение,
изразяване се, изразява се, изразилъ се“ и т. н.
Какво се подразбира пазъ тия думи? Питамъ:
какъвъ изразъ, изразение да има лицето на
човека? — Лицето на даденъ човекъ може да има
серьозенъ изразъ, или може да има усмихнатъ из-
разъ — даъ крайни положения. И резултатъ на чо-
вѣка също може да има изразъ. Тя може да бж-
де стегната, логическа, разхвърляна или

1927

Печатница Д. М. Златевъ

РУСЕ

ИЗРАЗЪ

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление.

Изпъйте упражненията „Сила жива изворна течуща“ и „Изгръва слънцето“.

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ: „Най-важната мисль въ една отъ книгитѣ на Библията“.

Изпъйте сега упражненията „Блага дума на устата и Мусала“.

Ще се спра върху думитѣ „изразъ, изражение, изразявамъ се, изразява се, изразилъ се“ и т. н. Какво се подразбира подъ тия думи? Питамъ: какъвъ изразъ, напримѣръ може да има лицето на човѣка? — Лицето на даденъ човѣкъ може да има сериозенъ изразъ, или може да има усмихнатъ изразъ — двѣ крайни положения. И рѣчъта на човѣка сжщо може да има изразъ. Тя може да бжде стегната, логическа, свободна, разхвърляна или пъкъ тъй наречена може да нѣма почти никаква

връзка. За послѣдната казваме, че тази рѣчь не е изразителна. Послѣ и въ мисловно отношение имаме сжщото нѣщо, т. е. и мисльта има изразъ. Тя може да е стегната, може да е логическа, може да е разхвърляна и т. н. Едно е важно, обаче, въ изражението да има единство. Подъ думата „единство“, разбираме, че всички състояния, всички промѣни на човѣшката душа трѣбва да слѣдватъ хармонично. Като казвамъ всички състояния, не подразбирайте, че човѣкъ на земята всѣкога трѣбва да бжде въ едно възхитително състояние. Ако мислите така, вие се лъжете. Всички светии и възвишени духове, които сж живѣли на земята, все сж били изложени на редъ промѣни: тѣ сж живѣли на небето, живѣли сж и въ ада. Така и вие, и на небето ще живѣете, и въ ада ще живѣете, пъкъ нѣкой пжтъ ще живѣете и въ срѣдата, между ада и небето. Понѣкога вие влизате ту въ небето, ту въ ада. Всички вие имате една скроена философия, която не съогвѣтствува на законитѣ на природата, понеже изразътъ на природата къмъ насъ се отличава съ крайна чистота и искреность. Въ природата нѣма двояко излагане: за нея не може да се каже, че мисли по единъ начинъ а се изразява другояче. Каквото е на сърцето на при-

родата, такава е на устата ѝ; каквото е на лицето ѝ, такава е и на душата ѝ — нищо повече. За мене даже най-гнѣвното лице на природата струва повече отъ най-хубавото лице на нѣкой светия. Азъ по нѣкой пътъ прѣдпочитамъ да видя лицето на природата гнѣвно, отколкото да видя единъ светия усмихнатъ. Разбирате ли какво значи това? То е идея. Питамъ: има ли въ това нѣщо послѣдователностъ? Всѣки отъ васъ би желалъ повече да види нѣкой светия усмихнатъ, отколкото да види лицето на природата когато гърми, свѣтка. Тогава всички вие се разбѣгвате, сгушвате се и казвате; лоша е тази работа! На какво основание мислите, че този изразъ на природата не е правилень?

Има едно прѣдание, за което не знаая, доколко е вѣрно, но казва се, че крокодилътъ като намѣри нѣкоя жертва, дълго врѣме я оплаква, отъ главата до краката, и слѣдъ туй започва да я гълта. Защо има такава състрадателно лице този крокодилъ? Мислите ли, че тѣзи сълзи сж изразъ на нѣкаква любовъ, или на нѣкакво състрадание? — Не, крокодилътъ съ тѣзи сълзи иска просто да улесни яденето си, тѣй както и вие, когато туряте хлѣба въ устата си, го намокряте съ слюнката си,

за да може по лесно да се гълта и да се смила. Казвате: крокодилътъ плаче дълго време върху жертвата си. Това е гениалностъ. Азъ несъмнъ виждамъ хора да плачатъ толкова много. Следователно, изразътъ трѣбва да съответствува на самата дѣйствителностъ.

Ще ви запитамъ: какъвъ е изразътъ на Любовта? — И Любовта си има свой изразъ. Мждростта сжщо тъй има свой изразъ. Истината има свой изразъ, Правдата има свой изразъ. Добродѣтелята има свой изразъ — всѣко нѣщо въ свѣта има свой изразъ. Вие нѣкой пжтъ се усмихвате, трѣгвате съ израза на Любовта, като мислите, че хората ще ви считатъ човѣкъ на Любовта и Мждростта. Не, въ израза на Любовта не трѣбва да има раздвояване, или двойственостъ въ съзнанието. Какво подразбирамъ подъ думитѣ двойственостъ на съзнанието? Ако имате едно малко, мжтно поточе, азъ го наричамъ слабодушно. Водата въ него е плитка, слаба, и това поточе лесно се отбива, лесно се раздвоява. Но ако имаме голѣма, дълбока рѣка, като Дунава, тя се размжтва мжчно. Тази рѣка не се отбива лесно, не се раздвоява. Има ли такъвъ голѣмъ изворъ на земята като Дунава? — Да, въ другитѣ планети има,

Ръка, която не се размътва, има изразъ въ себе си; тя е силна и сама се чисти. Мътната вода нѣма изразъ въ себе си. Това е само едно уподобление.

Слѣдователно животътъ, който тече у насъ, трѣбва да бжде изразъ на нѣщо. Какъвъ трѣбва да бжде изразътъ? — Любовенъ. Кажете ми това, какъвъ трѣбва да бжде изразътъ на Любовта? Вие какъ изразявате Любовта? Ще ми кажете, че изразътъ на Любовта е нѣщо вжтрѣшно. Да, но азъ мога да ви възразя на това. Какъ? Вие ще ми кажете, че сте гладни. Азъ ще ви възразя, че гладътъ е нѣщо вжтрѣшно; слѣдователно, нѣма защо да ядете. Не, гладътъ има и външенъ изразъ. Какъ ще изразите глада? — Мускулитѣ започватъ да се свиватъ. Сега, прѣдставете си, че вие сте актиоръ, излизате на сцената. Какъ ще прѣдставите Любовта? Всички вие говорятъ все за Любовта. Е, какъ ще я изразите? Ако разтворите ржцѣтѣ си широко, това изразъ на Любовта ли е? Та и малкитѣ дѣца, като искатъ да хванатъ нѣкого, разтварятъ си ржцѣтѣ, но това любовъ ли е? Азъ ви задавамъ този въпросъ като задача. Ще се изправите прѣдъ огледалото, и най-първо ще направите единъ любовенъ изразъ, да видите, да-

ли ще го харесате. Можете ли да направите истински любовенъ изразъ? Вие ще кажете, че този изразъ е само за младитѣ, не и за старитѣ хора. Българитѣ казватъ, че когато се запали старо бунце, мъчно изгасва. Това не е за присмѣхъ, но е една велика истина. Защо е така? — Като се запали старо бунце, има какво да гори въ него; като се запали младъ човѣкъ, малко гори, нѣматъ много материалъ за горене. Затова, онѣзи, които сж създали тази поговорка, казватъ: голѣмъ, старъ човѣкъ като се запали, има изразъ. И младиятъ има изразъ, само че първиятъ е постояненъ, дълго време продължава да гори, а вториятъ гори помалко.

Та първото нѣщо: човѣкъ ще се стреми да дава изразъ въ себе си на всѣка своя мисль. Той трѣбва да я подведе къмъ нея. Тя спада или къмъ Любовтъ, или къмъ Мъдростта, или къмъ Истината, или къмъ Првдата, или къмъ Добродѣтелята. Слѣдъ като я отнесе къмъ една отъ тия области, тогава трѣбва да разглежда мисльта си. Ако искаме да имаме истинско познание, трѣбва да имаме образа на своята мисль, трѣбва да знаемъ, каквъ е нейниятъ изразъ. Защото всѣка мисль, сама по себе си, е жива. Когато говоримъ,

че ние създаваме мисълта, това е право. Когато нѣкой художникъ нарисува една картина, той самъ я създава, но той създава тази картина отъ живи образи. Той рисува единъ образъ въ себе си и послѣ го възпроизвежда на хартия. Този образъ прѣдставлява една жива, а не мъртва идея. Следователно, всички наши идеи сж заети отъ живитѣ идеи на природата. Та всички трѣбва да имате изразъ въ себе си! Искате ли да кажете нѣщо ще се спрете въ себе си и ще се попитате, имате ли изражението на Любовта, не само по форма, външно, но и вътрѣшно, сърдечно. Хубаво е човѣкъ да се спира върху израза си и да се самонаблюдава. Следъ туй ще се спрете, да видите, имате ли израза на Мъдростта, не само лицето ви да има този изразъ, но и сърцето, и ума ви да изразяватъ Мъдростъ. Послѣ вижте, дали имате израза на Истината. Човѣкъ всѣкога трѣбва да се спира и наблюдава, има ли израза на Любовта, Мъдростта и Истината въ себе си. Това е велика философия, върху която ако работитѣ, ще имате добри резултати. Каквото мисли човѣкъ, такъвъ става.

Сега, съ думата „изразъ“ азъ засѣгамъ петтѣ области на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродѣтелта, понеже искамъ да се събу-

ди у васъ будическото състояние, или тъй нареченото Божествено съзнание. И когато азъ говоря, че човѣкъ е храмъ на Бога, т. е. Богъ живѣе въ него, азъ не подразбирамъ нито физическото, нито астралното, нито менталното, нито причинното тѣло, но подразбирамъ будическото тѣло на човѣка, което е тѣло на духа. Въ това тѣло именно живѣе Богъ, Божествениятъ Духъ. То е направено отъ най чиста есенция, отъ Божествена есенция.

Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който иска да се подигне, непрѣменно трѣбва да има изразъ: да мисли върху Любовта, Мждростта, Истината, Правдата и Добродѣтелята. Това сж области, отъ които той ще почерпи материали за съграждане на своето будическо тѣло. Причината, дѣто много хора сж нещастни, се дължи на това, че будическото тѣло у тѣхъ е въ спящо състояние. А за да се събуди, човѣкъ трѣбва да има израза на Любовта, на мждростта, на Истината, на Правдата и на Добродѣтелята, за да прииждатъ тѣхнитѣ сокове. Това е необходимо за всѣки човѣкъ. Другъ пжтъ нѣма. Безъ тѣхъ вие може да имате всичката философия на живота, но тя нѣма да ви помогне нищо. Всички велики Учители сж прѣпоржчвали на човѣчеството абсолютно безкористие, абсо-

лютно самопожертвуване. Вие не можете да се самопожертвувате, докато нѣмате изразъ. Докато не се запознаете съ Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродѣтелята, никаква жертва не може да направите. Ще бжде смѣшно да дадете на онзи човѣкъ, който никакъ не се е училъ да рисува, да ви нарисува една отъ най-великитѣ картини. Най-първо той нѣма да знае, какъ да постави боитѣ. Или смѣшно ще бжде, ако искате отъ нѣкой човѣкъ, невѣжъ въ скулптурата, да извае една статуя отъ староврѣменнитѣ богове.

Това, което ви говоря, се отнася къмъ ония отъ васъ, млади и стари, които имате стремежъ. Не мислете, че тукъ се изискватъ кой знае какви усилия. Не се страхувайте! Великото въ свѣта започва съ най-малкитѣ усилия. Туй трѣбва да знаете! Когато нѣкой ви каже, че това нѣщо е мжно, той не е разбралъ Истината. Питамъ ви: когато ви дадатъ единъ голѣмъ самунъ какъ започвате, изведнѣжъ ли го нагълтате? Не, отрѣзвате парче слѣдъ парче, и така го изяждате. Пъкъ като дойде до Истината, искате да я нагълтате изведнѣжъ. Нѣма такъвъ законъ въ свѣта. Ще започнете да мѣрите съ най-малкитѣ вѣзни: ще сдѣвчешъ една малка хапка, на втория день ще сдѣвчишъ втора хапка,

на третия ден—трета хапка, послѣ четвърта, пета, шеста—всѣки денъ ще взимате по една малка нафора, както правятъ въ православната църква, докато извадите тия сокове, които се съдържатъ въ хапките. Подъ „нафора“ разбирамъ онази свещена материя, която се съдържа въ петтъ добродѣтели. Онѣзи, които рѣжатъ нафората, не знаятъ какво рѣжатъ. Тѣ мислятъ, че рѣжатъ Христовото тѣло. Христосъ казва: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, нѣма да има животъ въ себе си. Съврѣменнитѣ религиозни хора не разбираатъ този свещенъ символъ. Какво се подразбира подъ думитѣ ядене и пиене? Христосъ казва на едно мѣсто въ писанието, че въ послѣднитѣ дни ще кажатъ: „Съ тебъ, Господи, ядохме ѝ пихме“. Но казва Христосъ: „Не ви познавамъ.“ Защо? — Яденето и пиенето не е само външенъ процесъ, то подразбира и нѣщо вътрѣшно. Сега нѣма да ви обясня какво прѣдставлява яденето и пиенето, защото въпросътъ е за израза.

И тъй, ще се стремите къмъ най-малкото. Нѣма да се плашите, да мислите, че не е за васъ тази работа. Не, за васъ е, всѣки може да направи това. Дѣцата могатъ да направятъ това, а още повече старитѣ. По нѣкой пътъ по-възрастнитѣ

казватъ: туй нѣщо нѣма смисълъ за насъ, ние оstarѣхме вече. Не, Истината е еднакво достъпна за всички. Вашитѣ души не могатъ да бждатъ стари. И духътъ сжщо тѣй не може да бжде старъ. Само тѣлото на човѣка може да бжде старо, но душата и духътъ — никога!

И тѣй, ще се стремите да придавате чувство, изразъ на онова, което говорите. Запримѣрь, сега като ви говоря азъ, всички вие нѣма да ме слушате еднакво, защото думитѣ ми не ще бждатъ еднакво разбрани отъ васъ. Нѣкой отъ васъ ще имъ прѣладаатъ по голѣмъ смисълъ, а други — по малкъкъ смисълъ. Най-първо човѣкъ за да познае и схване Истината, трѣбва да се постави въ едно тихо и спокойно състояние. Напримѣрь, ако ви кажа, че утрѣ въ петъ часа ще изгрѣе слънцето, но то не изгрѣе, трѣбва ли да се безпокоите, ако не изгрѣе слънцето? Какъ ще изгрѣе, ако е облачно? Вие не трѣбва да се безпокоите за нищо. Вашиягъ умъ трѣбва да бжде заетъ единствено съ мисълта за изгрѣването на слънцето и въ петъ часа сутрингта да бждете точно на опрѣдѣленото мѣсто. Постъпите ли така, времето нѣма да бжде облачно, и слънцето ще изгрѣе. Безпокоите ли се, обаче, ще се явятъ облаци на хоризонта, и нѣма

дч видите изгрѣза на слънцето. Нѣкоя сутринь, като излизате да посрѣщате слънцето, но се явятъ облаци, да знаете, че вие сте причина за това нѣщо. Слънцето казва: „Тази сутринь не искамъ да ви гледамъ“, — и си туря було. „Моето лице е свещено и днесъ не мога да ви го покажа. И вие тогава се връщате дома си, безъ да сте видѣли слънцето. Та за да познаемъ Истината, трѣбва да пристъпваме къмъ нея съ вътрѣшна чистота. Казано ми е: въ петъ часа ще изгрѣе слънцето. — Ще излѣза веднага, каквото и да е лицето ми. Може да съмъ знатенъ човѣкъ, или не, може да съмъ красивъ, или грозенъ, ще излѣза прѣдъ слънцето, какъвто и да съмъ — нѣма да се поправамъ. Ще излѣза прѣдъ слънцето и нищо нѣма да му говоря. То ще ми каже: „Не бой се отъ мене! Ако редовно се печешъ на моята свѣтлина, твоето лице ще се прѣобрази“. И дѣйствително, всички същества, които сж се пекли на слънцето, тѣхнитѣ лица сж се прѣобразили; а онѣзи, които се отнасятъ къмъ него съ съмнение, сж останали въ същата си форма. И най-послѣ, когато ние излизаме да посрѣщаме слънцето, трѣбва да разбираме онази велика Божествена идея, която Богъ е вложилъ въ него. Какво иска да ни каже слънцето?

— Трѣбва да имате изразъ, както и азъ имамъ изразъ. Кой е изразътъ на слънцето? — Неговата свѣтлина и топлина. Слѣдователно, въ нашитѣ мисли трѣбва да има свѣтлина, трѣбва да има и топлина. Има ли въ мисълта ни топлина и свѣтлина, това е мисълъ съ изразъ. И въ нашитѣ чувства сжщо тъй трѣбва да има едноврѣменно свѣтлина и топлина. Когато имаме изразъ въ нашитѣ мисли и чувства, Божественото у насъ ще се съживи, и ние ще придобиемъ онази вжтрѣшна мощна сила, която ни повдига и ни прави различни отъ окръжаващата ни срѣда.

Сега, като говоря така, немислете, че това ще ни направи изведнѣжъ най-щастливитѣ хора на земята. Не, това ще ни доведе до положение да имаме благоволенieto на Бога-нищо повече. Човѣкъ, който има изразъ въ своитѣ мисли и чувства, има благоволенieto на Бога. А за да имашъ благоволенieto на Бога, трѣбва да се освободишъ отъ всички външни спѣнки, защото ако си богатъ и мислишъ, че си давалъ милостиня на бѣднитѣ, Богъ нѣма да благоволи къмъ тебе. Ако пъкъ си много сиромашъ и мислишъ, че за Господа нищо не си направилъ, пакъ не можешъ да имашъ Божието благоволение. Ти ще забравишъ и своето богатст-

во, и своята сиромашия, ще идешъ при Бога като при изгрѣващето слънце, да видишъ Неговия изразъ. Богъ ще ти каже: „Ти си дошълъ да видишъ моя образъ. Щомъ е така, нема да мислишъ нищо за себе си.“

Сега, азъ ще направя една аналогия, да видите, какъ постъпвате. Когато отивате да намѣрите Истината, вие носите съ себе си едно огледало и като я намѣрите, гледате, дали ще ви хареса тази Истина. Никакво огледало нѣма да вадите отъ джоба си! Истината не иде при васъ, за да ви се хареса. Тя иде, за да ви даде нѣщо и ще си замине. Слънцето изгрѣва на единия край на земята и заглѣзва на другия. Вие не може да се влюбвате въ него и да му казвате: азъ ще вървя съ тебе при условие, ако и ти вървишъ съ мене. Слънцето казва: „Ако можешъ да вървишъ съ мене, добръ, ще се разговаряме, и азъ ще те слушамъ. Но ако не вървишъ съ менъ, азъ те оставямъ и продължавамъ пжтя си.“ Този е великиятъ Божественъ законъ, който говори на избранитѣ, на ученицитѣ които искатъ да намѣрятъ великата Истина, при обстоявката, въ която сега се намиратъ. Защото, за онѣзи, които търсятъ Истината, не се подразбира, че тѣ трѣбва да напуснатъ сегашния си животъ.

Орѣхътъ не трѣбва да напуща дървото, на което седи, докато не узрѣе. Като узрѣе, тогава всички нѣща ще дойдатъ сами по себе си. Нѣкои отъ васъ много бързатъ, искатъ скоро да слѣзатъ отъ този орѣхъ и казватъ: дотегна ми вече, азъ искамъ да слѣза вече отъ това дърво. Какво ще слѣзешъ? Има още 5-6 мѣсеца да седишъ на дървото, докато узрѣешъ.

Значи, потрѣбно е вътрѣшенъ изразъ на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърце, на човѣшката душа. Изразъ трѣбва да имате! Имате ли изразъ, вие ще дойдете въ хармония съ себе си. Не обръщайте внимание на външния изразъ въ хората, но обръщайте внимание на вашия изразъ. Та първото правило е слѣдното: изразъ въ себе си! Слѣдъ като научите вашия изразъ, ще имате мѣрка и за другитѣ хора. Ако азъ не зная правилния изразъ на Любовта, какъ ще мога да залюбя нѣкого? Ако азъ нѣмамъ понятие за израза на Мждростта, какъ ще го позная у другитѣ хора? Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е много уменъ, умни работи говори. По какво сждятъ? — Той прочелъ нѣкъдѣ нѣкое стихотворение, запомнилъ го и вслѣдствие на това казватъ: много умна глава има този човѣкъ! Каква ти умна глава? Тази глава е взета назаемъ.

Тя е чуждъ конь, взетъ отъ нѣкой неговъ приятель. Този конь е много хубавъ, но не е неговъ.

Всички вие, които ме спусхате, казвате: азъ зная много нѣща. Какво знаете? Едва ли има три думи, които вие знаете. Азъ съмъ толкова ученъ, зная положително само двѣ думи, толкова съмъ научилъ досега. Ще кажете: какъ тѣй, ние знаемъ много думи! Вие знаете много думи, но все назаемъ сте ги взели. Азъ мога да ви издекламирамъ едно голѣмо стихотворение на английски езикъ отъ Лонгфело, но какво ще разберете отъ него? То е чуждъ конь. Азъ трѣбва да влѣза въ положението на Лонгфело, когато е писалъ това стихотворение, да видя, какво е мислилъ той тогава, Или пъкъ мога да ви прочета пророкъ Исаяя но за да имамъ неговия изразъ, трѣбва да се прѣнеса въ неговото врѣме, да влѣза въ неговото положение, за да схвана нѣщата тѣй, както той ги схващалъ. Азъ живѣя 2,000 години слѣдъ Христа и мисля, че Исаяя е разсждадалъ, чувствувалъ като менъ Прѣди всичко той не носѣше дрехи, като моитѣ, не говорѣше на моя езикъ, обичаитѣ му бѣха съвсѣмъ други отъ моитѣ. Изобщо Исаяя нѣмаше такива схващания за Христа, както имаме ние съврѣменнитѣ хора. Исаяя бѣше човѣкъ на виденията.

Азъ искамъ да схващате положителната страна на живота. Като ви казвамъ, че зная само двѣ думи, не мислете, че това е малко. Тия двѣ думи азъ мога да ги уподобя на два топа хубавъ платъ, отъ които мога да си направя дрехи. Съ тия двѣ думи азъ мога да направя всичко. Имамъ двѣ думи, но тѣ съдържатъ такава сила въ себе си, че като ги произнеса, тѣ могатъ да извършатъ всичко. Вие, които имате много думи, като ги произнесете, нищо не можете да направите съ тѣхъ.

Често ви говоря за връзка съ добритѣ хора, съ напрѣдналитѣ същества. Вие може да направите връзка и съ едно дърво, да се разговаряте съ него тъй, както съ нѣкой човѣкъ. По кой начинъ и по кое време ще отидете при дървото? Ако искате да заведете разговоръ съ нѣкое дърво, вие ще отидете при него прѣзъ времето, когато плодоветѣ му зрѣятъ. Ще изберете единъ съверенъ клонъ на нѣкоя ябълка, наприкладъ, и ще кажешъ: искамъ отъ този клонъ да падне една хубава ябълка за менъ утрѣ въ 5 ч. с. Отивате на другия день, чакате, никаква ябълка не пада. Избирате слѣдъ тоза единъ юженъ клонъ и казвате: утрѣ въ 5 ч. с. ще дойда пакъ и искамъ една хубава ябълка да падне за менъ. Отивате на другия

денъ, никаква ябълка не пада. Защо? — Между ябълката и васъ нѣма още връзка. Какво трѣбва да правите? — Ще вземите 2-3 стомни вода, ще полѣете тази ябълка. Нѣколко дни наредъ ще я разкопавате и поливате, докато между васъ се създаде връзка. Слѣдъ това казвате на тази ябълка: искамъ като дойда утрѣ сутринъта при тебе, да падне прѣдъ менъ една отъ най-хубавитѣ ти ябълки. Отивамъ сутринъта, една хубава ябълка пада прѣдъ менъ. Ще кажете: това е случайно, вѣтъря я съборилъ. Добрѣ, може да е така. Какъ ще се увѣря? — Повтарямъ опита. Обръщамъ се къмъ единъ клонъ отъ западната страна и казвамъ: искамъ утрѣ сутринъта да падне за менъ едн-коя си ябълка. Отивамъ на другия денъ, сжщата ябълка пада прѣдъ менъ. Направя десетина такива опити и всички излизатъ сполучливи. Питамъ: това може ли да бжде случайно? — Направете сами този опитъ. Той ще бжде единъ хубавъ опитъ. Ще видите, че можете да влизате въ връзка съ всѣко дърво и да се разбирате. Значи, между вашето и неговото съзнание има извѣстна връзка. Та, ако едно дърво може да влѣзе въ връзка съ тебъ и да те слуша, то едно сжщество, което се ди хиляди пжти по-високо отъ дървото, нѣма ли

да те слуша, нѣма ли да ти изпрати своитѣ ябълки? — Ще ти ги изпрати, но ако имашъ връзка съ него. Сжщиятъ законъ дѣйствува и тукъ. Затова поливай растенията, които живѣятъ въ тебе, разкопавай ги, докато прѣдадешъ изразъ на твоитѣ двѣ думи. По този начинъ ще разберете, дали Господъ ви слуша. Ще кажете: Господи, много слабъ съмъ по математика, не мога да смѣтамъ, не мога да разсждавамъ, искамъ да ми дадешъ способността да разбирамъ и рѣшavamъ тия трудни за менъ задачи. Помолите се на Бога и веднага ви дохожда просветление. Ще кажете: дали, наистина, може да се пробуди тази способностъ въ менъ? — Може, опитайте. Или пъкъ може да не ви се отдава пѣнието. Помолете се на Бога и ще видите, че даже слѣдъ една седмица вие започвате по малко да пѣете. Не можете да свирите. Пакъ се помолете на Бога. По този начинъ ще се събудятъ у васъ всички дарби. Това показва, че вие имате вече връзка съ едно живо сжщество, съ една отвлѣчена идея, съ цѣлия невидимия свѣтъ. Свещената книга казва: „Просете и ще получите!“ Вие просите и не получавате, защото неправилно просите.

Сега азъ ви говоря за вжтрѣшния изразъ.

Напримѣръ, какво прѣдставлява музиката сама по себе си? — Тя е изразъ, съкращение на рѣчьта. Въ една пѣсенъ отъ двѣ или три строфи, вие имате изразъ на нѣщо прѣживѣно. Авторътъ, за да прѣдаде състоянието на душата, трѣбва да напише единъ голѣмъ романъ, когато съ една пѣсенъ отъ 2 - 3 куплета той веднага прѣдава есенцията или ядката на самата мисль. Вие ще кажете: въ пѣсенъта се прѣдава само скелета на една идея. Това не е скелетъ, защото подъ скелетъ ние разбираме нѣщо мъртво, когато въ сжщность, въ тази своя идея авторътъ е вложилъ ядката на нѣщата ос новата, която дава изразъ. Следователно, когато искаме да изразимъ нашитѣ идеи въ една стегната форма, употрѣбяваме за това музиката. Затова, всѣки човѣкъ, който иска да бжде кратъкъ въ своята рѣчь, той трѣбва да бжде музикаленъ. Музикалността е едно отъ качества на израза. За да може музиката да изразява, трѣбва въображение. Въ музиката трѣбва да има изражение, трѣбва да има идея въ врѣме и пространство. Тя трѣбва да изразява цѣлия животъ, а не само единъ моментъ отъ него. При говора, тъй както сега се разговаряме, влизатъ много ненужни нѣща, вслѣдствие на което ние не можемъ да се разбираме. Кога-

то пѣемъ, по-добрѣ се разбираме, рѣчьта ни е изразителна. Затуй Писанието казва: „Човѣкъ всѣкога трѣбва да пѣе, да възпѣва Бога въ душата си.“ Това вече не е нищо друго, освѣнъ музика.

При окултната музика се изисква голѣмо разположение отъ страна на слушателитѣ. Тя е свещена музика. Ако сте разсѣяни, нѣкой пжть тази музика може да произведе обратенъ ефектъ. Въ музиката изобщо се изискватъ двѣ съчетания. Вибрациитѣ или музикалнитѣ вълни сж отмѣрени, когато умозетѣ на окръжаващитѣ хора се съвпадатъ съ музикалнитѣ вълни. Не се ли съвпадатъ, получава се единъ вжтрѣшенъ дисонансъ. Та между окръжаващата публика и всички велики артисти се изисква спазване на слѣдния законъ: пълна хармония между слушателитѣ и онзи, който свири или пѣе. Нѣма ли хармония, музиката не може да бжде изразителна. Сега разбира се, това не може да се наложи. Казватъ, че великитѣ пѣвци или великитѣ музиканти могатъ да се наложатъ на слушателитѣ си. Тѣй е, но много по-хубаво би било ако слушателитѣ биха могли да разположатъ музиканта. Туй говори въ полза на слушателитѣ. Когато пѣкъ музикантътъ настройва слушетелитѣ си, това говори въ негова полза, а не въ тѣхна.

И тъй всеки човѣкъ може да постигне хубавото и красивото въ свѣта. То е висшата идея, къмъ която всички хора се стремятъ. Всички усилия които се правятъ въ това направление, това сж различни методи и начини.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

